

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY CHARLES DERENNES

ΟΤΑΝ ΧΤΥΠΟΥΝ Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ

(Διήγημα Παπακαλινό)

Οταν ήμουνα δέκα χρόνων, ή Σούζη 'Αρζε λέν ήταν δώδεκα. Δέν μπορούσα νά φαντασθώ πώς θηράχε στον κόσμο ώμορφότερο κοπέλα δήτ' αυτήν. Ακόμη και τώρα, σταν τό συλλογίζωμαι αυτό, δέν μού φαίνεται νά είχα δάικο.

Είχε μαλλιά όπως οι καρφωτίσσαν μέσα στη δύρανός. "Όταν μάζευε λουλούδια, σταν έσπιλόναμε στη χλόη, δέν έχότανα νά την βλέπω και κάποτε μ' έρωτούσε με χαμόγελο:

—Γιατί μέ κυττάζεις;

—Γιατί μέσα στά μάτια σου βλέπω νά περινάνε άγγελοι! τής όπαντούσα, μά ή όπαντησ μου δέν τής φαινόταν παράξενη, γιατί ήμερε πώς μέσα στις σκέψεις της τριγύριζαν συνχώ άγγελοι...

Μιά Μεγάλη Πέμπτη μούχε διηγηθή μιά τόσο άλλοκη Ιστορία, πού την θυμάματα πάντα.

Γιρίζωμε δπό ένα περίπτατο πούχαμε κάνει στά περίχωρα κι' ή Σούζη κρατούσε στά χέρια της μιά άγκαλιά δπό μαργαρίτες και πασχαλίες. Γύρω μας ήταν χυμένο ένα δρόμουσ μεθυστικό και σιγά-σιγά βράδυσαν. δταν άκουσαν έξαρσα τή Σούζη νά κούδ λέη.

—Ξέρεις, χθες τό βράδυ είδα μέ τά μάτια μου τής καμπάνες τών έκκλησιών νά ταξιδεύουν γιά τή Ρώμη. Τής κρατούσαν άγγελοι στά φτερά τους και καθώς ταξε δευταν τραγουδόμαν γλυκά... Μπροστά πήγαινε ή μεγάλη καμπάνα και πισω ήκολουθάνεν ή μικρότερες. 'Ανάμεσα σ' αυτές ήταν κρυμμένος δοχερές...

Γέλοσα, μά δέν είπα τίποτα, γιατί σκέψθηκα πώς δ.τι κι' δν θλεγα, θά χαλαρώσα τήν ώμοροιά τών ματιών ποδαν δόσο δγύν θλέψμα και τέτοια δινειρά!

Έκεινο τό Πάσχα διάλεξα τή πιό κόκκινα και τά πήγα στήν μικρή φιλονάδο μου Στό σπήλαιο διασκέδαζαν δλοι μ* αυτή τή δνάπτη μου και μοδλεγαν πώς σάν μεγαλώνα θά μ' έπαντρευαν μέ τή Σούζη.

'Αλλά τή παδιάστικη αυτή Ιστορία μου σήλε νά ταράδη δ έρχομας ένος κομισθ νέου, ποδότασε στό χωρίο γιά νά περάστη τής γιοστές τού Πάσχα. 'Έκεινο τό Πάσχα θυμάμα τώρα ήκλαμα πολύ, γιατί νώρ τά μάτια τής Σούζης δέν υπήρχαν πειά κανείς δλός από τόν κομισθ νέο, με τό διοιστοκρατικό παράστημα και μέ τόδυ τρόπους, πού θύμιζαν παλήνος ίπποτες τού μεσαίωνος. Γιά κακή μου τών, τούς συντηπόσα μαζύ στήν έκκλησία και δέν χρεάστηκε πολύ νά καταλάθω πώς τόδυ θαυμασσό τή Σούζη γιά τό νέο τόν ουτιμερίζαν δλο τό γωριό. Τότε, γιά πρώτη φορά, δρχισα νά νοιώθω βαθειά στήν ψυχή μου ένα δινιατό πόνο και άργοτερα κατάλαβα πώς αυτό ήταν έκεινα πού λένε οι σνθρωποι «ξήλεια». Ζήλευα τόδυ τού κομισθ νέου—και ένδομύχας ωρκιδόμουνα πώς σάν θά μεγαλώνε θάθαζα τά δυνατά μου νά τού μοιάσω.

Κενό τό Πάσχα ήταν ή πρώτη χρονιά, πού δέν ένιωσα τήν καρδιά μου νά πάλη στόν ήχο τής καμ-

πάνας. Πέρασα αόλο μου τὸ πρωΐνδ στοὺς φγούους, κρύθοντας **ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ**

πὸν πόνο μου μέσα στὰ στάχυα κι' ὅλες τὶς ἡμέρες ποὺ ἀκολούθησαν ἔκανα τὸ ἱδιό καὶ καταριώμουνα τὸν ἀπαίσιο ἔνο,

ποὺ μοῦχε χράσαι τὴν εὐτυχία μου.

Σ' ἐιαν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μοναχικοὺς περιπάτους μου, μοῦ. Εἴτυχε μιὰ μέρα νὰ συναντήσω τὸν δὲ Στελάκι, ποὺ ἔκανε κι' αὐτὸς τὸν ἱδιό περίπατο, μᾶς δὲν ἤταν μόνος. Τὸν συνάδεινας κόρη τοῦ φαρμακοποιοῦ, τὴν ὄποια κρατοῦσε σφιχτὰ ἀγκαλισμένη. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα τοὺς εἶδα νὰ σταματοῦν καὶ νὰ φύλισταν μὲ πάθος.

Μὲ τὸ μικρὸ μου μυσαλὸ δὲν εἶχα καταλάβει καλὸ τῇ σημασίᾳ αὐτοῦ τοῦ φιλοῦ, μᾶς κατέ μοῦ ἔλεγε μέσα μου πώς αὐτὸ πρᾶγμα μάθαν κατὶ πολὺ γλυκό, μιὰ μεγάλη εὐτυχία, ποὺ δὲν ἤταν γιὰ μένα.

—Ἀκούσε, Σούζη, Ἐλεγα μιὰ δῶρα ἀργυρέρεα στὴ μικρή μου φίλη, δταν μεγαλώσω θὰ μοιάσω τοῦ κ. δὲ Στελάκι Θά περιπατῶ κι' ἔγω μὲ δώμορφα κορίτσια καὶ θά τὰ φιλῶ.

—Η Σούζη μὲν ἔκπατε καὶ τὰ μεγάλα τῆς μάτια συνοιεῖν μὲ ἀπορία. Μοῦ ζήτησε ἔξηγησεις καὶ τῆς εἰπα τότε πῶς εἶχα ιδῆ τὸν κοψό ίπποτη τῆς νὰ φιλή τὴν κόρη τοῦ φαρμακοποιοῦ. Εἶδα τότε μιὰ σύσπαση στὰ παιδιάστικα χειλὶ τῆς, δλο τὸ πρωτότιτο τῆς ἐπήρει μιὰ ἔκφραση κακιά καὶ τὴν ἀκουσα νὰ μὲ διαβεβαιώνων μ' ἥκη τῆς τὴν δύναμι πῶς αὐτὸ πούλεγα δὲν μποροῦσε ντεῖν ἀλήθεια, κι' ἐπειδὴ ἔγω μὲτεμνεα, κι' Σούζη δραχοὶς τὰ κλάματα.

Τὴν δλη μέσα, δταν ἐπήρη στὸ σπίτι τῆς νὰ τὴν δῶ, βρῆκα δλους τοὺς δικούς τῆς ἀνάστατους. Ή γρηά ὑπηρέτρια μοδίστε δτι ετ-χαν βρῆ *«τὴ μικρή κυρία»* ἀναστητή, στὴ μέση τοῦ μεγάλου δρόμου.

Βρέθηκε μ.π.ρ.δ. στὸ ἀμάδι ποδῆ μεσσα τὸν κ. δὲ Στελάκι, μοῦ ἔξηγησε. *«Ο δικαῖος τὴν ἐπάτησε, τὴν ἀφίσας ἀναίσθητη κι' ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάσουν. Λές καὶ τὸκαμε ἐπήρεις δη μικρούσας μας νὰ πέσουν πτρός στὸ δλογο...»*

Θυμάμα πῶς οὔτε καν ζήτησα νὰ ιδεῖ τὴν μικρή Σούζη. *«Ἐφυγα τρεχάτος κι'* ἔφασε σπίτι μοισχανισμένος. Τὸ διάραυν ἀκουσα τὴ μητέρα μου νὰ λέπι πῶς ή μικρή *«τὴν εἶχα πολὺ φθηνά γλυτώσει μ' ἔνιαδυ μαλωτές στὰ πόδια»*.

«Ο νεαρός δὲ Στελάκι πήγανε ώστόσο κάθε μέρα κι' ἔθλε πε τὴ Σούζη κι' ἔμεν φρικέτες δρες μαζὺ της, φέρνοντάς της πότε μιητοπνία ποὺ πότε λουλούδια. Ή καμαρούλα τῆς είνε μετατροπή σὲ ἀνδροκήπιο: Γασχαλίέ, μαργαρτες, κρίνοι, θιόλες, δλο τὰ λουλούδια ποὺ ἀγαποῦσε. Ύπήρχαν τοποθετημένα ποντοῦ: Στὸν κομιό, στὴν τουαλέττα, σ.ό τζάκι, στὸ τραπέζι. Κάθε φορά ποὺ ἐπήργανα νὰ ουτήσου πῶς ἤταν ή Σούζη, τὴν ὁρίσκεια μέσα σ' αὐτὸ τὸν θνητοθέλιο παταρέσσεις καὶ τότε τὴν παρωμοίας πολὺ μὲ Νεράδια τοῦ παρασκευοῦ.

«Ἄν τύγανε τὴν δρά τού πήγανα νὰ είναι ἔκει κι' δὲ Στελάκι, ἔθλε πε τὸ ποιοσθάπτικό της Σούζη πολὺ φωτισμένο. Γελούσε δλόκληρο, τὰ ματάκια τῆς ἐλαυναν, καὶ τὸ στομάτικο τῆς ἔκλεινα καθόλου. Μὲ δὲ τὴν σύριστα πούνη μὲ δυσκολία σύνοιε τὸ στόμα τῆς νὰ πῆ μια-δυύδελεις καὶ τὰ ματάκια τῆς θιαν λυπημένα

«Οταν ἔθθασε τέλος ή μέρα τοῦ θλαύρηγε δὲ θὲ Στελάκι. Η Σούζη μπρόσε καὶ κατέθηκε στὸν κήπο γιὰ νὰ τὸν πιγούσυται. Τοὺς εἶδα τότε νὰ παίνονται μιὰ πόδεα δυάλογη μ' ἔκεινην τῆς κόπου τοῦ φαρμακοποιοῦ, μόνην ποὺ τὸ δικό τους ήταν ποὺ παρατεταμένο καὶ ή Σούζη εἶχε κρεμούρη δλόκληρη σ' δύλαιο τοῦ νέου. Μούσκανε τόσο κακά αὐτό, ἵστε πήγα κι' ἔκρυπτηα σὲ μιὰ γονιά τοῦ περιθολοῦ μας κι' ἔκει έκλαψα μὲ λυγμούς.

Τοῦ κάκου προπιθωμασα νὰ σκέπτωμαι πῶς δὲ Στελάκι ἔσθεναι καὶ θὰ ξανθίσουμε πάλι μόνος μὲ τὴ μικρή πουλάρη.. Κάτι εἴχε στάσει μέσα μου, κατέ είχε σιθήσει.. «Ενοιωθα πῶς δλα είναι τελειώσει μὲ τὴ Σούζη.. Δὲν ήταν πειά κατέ πούνηκε μποκλειστικά σὲ μένα.. «Ολες τῆς ή οκέψεις άνη..

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ
ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

—Γιατί μι κυττάξεις ...

σκαμτιλ τὸ ἔφαγε δ σταθμάρχης τῆς... Μασσαλίας! Κόκαλο δ Ἀγγλος

καν σὲ ξεναν δλλον, δσο κι' ἀν αὐτὸς δ δλλος ηταν μακρύα...

Πέρασε μὲ δινοίς, πέρασε τὸ καλοκαρί, ἔφτασε τὸ γειώδηνας, μὰ μικρή μου φίλη δὲν ήταν πειά ή ίδια. Τὰ ματάκια τῆς είχαν ξακού μελαγχολικό καὶ είχε χάσει τὰ δράσα α της χρώματα. Πολλές φορές ἐπιζητοῦσε τὴν συντροφία μου, μὰ δὲν μπορεῖ μετανοεῖσθαι τὸ πούλωρο πηπότη.

Κοντοζύγωνε πάνι τὸ Πάσχα. Είχαμε κάμει ξένα μακαρού περίταση μὲ τὴ Σούζη, μὲ δὲν τὴν εἶδα σὰν άλλοτε νὰ κεστ λουλούδια ξένοιασθαι καὶ νὰ γειώνῃ τὴν ἀγκαλιά της πασχαλιές.

—Μιλήσε μου γιὰ νὰ τὶς καμπάνες, τῆς είτα, μηχανούσα νὰ ταξειδεύουν γιὰ τὴ Ρώμη : Μέσα στὰ ματάκια σου τότε καθρεφτίζουν μγγελοι...

Μ' ἔκπατε θλιψμένη καὶ έσκυψε κοντά μου.

—Ἔτσα φίλος μου, μοῦ φιλίρισε, καὶ θὰ σαν κρύψω τὴν δλήθε α. *«Ἀκούσε λοιπόν.. Ο κ. δὲ Στελάκι πατερέυεται τὴ Δευτέρα τοῦ Πάσχα καὶ μὲ καλεὶ μάλιστα στοὺς γάμους του. Α! Τί φρίκη!.. Αν μὲ χάσουν στὸ σπίτι μου, σ. θὰ ξέρεις τὶ δπέγυνα. Κι' δταν θὰ χτυποῦν χαρμόσιας ή Πασχαλιάτικες καμπάνες, θὰ μὲ θυμάσια... Δὲν θὰ λιποθῆης ποὺ θὰ μὲ χάσουν καὶ θάρξεσα πάντα δῶ κάθη χρόνο νὰ κόβης πασχαλιές... Θέ-μα κοντά σου πάντα. Δὲν είν' έται;*

Παρθένη, μικρούλαι.. Τὴ βρῆκα κρεμάσην στὴ μεγάλη καμπάνα τῆς έκκλησίας τοῦ χωριού!

Καὶ κάθη χρόνο, στὸν ήχο τῆς χαρμόσυνης καμπάνας τῆς Πασχαλιάς, τὴ μικραί μου Σούζη, τὴ θυμάσια πάντα καὶ σπολίζω τὸν τάφο τῆς μὲ πασχαλιές...